

A Kúria ... felperesnek - a ... jogtanácsos által képviselt I. rendű és dr. Kiss Tibor Zoltán ügyvéd által képviselt II. rendű alperesek ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése és jogkövetkezmények alkalmazása iránt a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróságon 1.M.76/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.844/2012/7. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az I. rendű alperes és a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.844/2012/7. számú ítéletének a felülvizsgálati kérelmekkel nem támadott részét nem érinti, az alperesek egyetemleges kötelezését mellőző és a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasító, valamint a II. rendű alperes részére a felperest perköltség fizetésére kötelező rendelkezését hatályon kívül helyezi és e körben a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság 1.M.76/2010/76. számú ítéletét helybenhagyja, egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 37.000,- Ft (Harminchétezer forint) felülvizsgálati eljárási részköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2000. április 1-jétől Közigazgatási Hivatalának hivatalvezetője volt. Vezetői megbízása mellett vizsgáztatási tevékenységet is folytatott. A fegyelmi jogkör gyakorlója fegyelmi eljárást indított vele szemben, amely széleskörű médianyilvánosságot kapott. A miniszterelnök 2002. március 22-én visszavonta vezetői megbízását, majd a Fegyelmi Tanács hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta. A Pécsi Munkaügyi Bíróság 2.M.699/2008/39. számú ítéletével megállapította, hogy a felperes vezetői megbízása jogellenesen került visszavonásra, mely határozatot a Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.21.512/2009/5. számú ítéletével helybenhagyta.

A Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság 2007. május 13-án jogerőre

emelkedett 1.M.668/2006/15. számú közbenső ítéletével a Belügyminisztérium szám alatti hivatalvesztést kimondó fegyelmi határozatot hatályon kívül helyezte és a felperest a fegyelmi büntetés alól mentesítette. Az összecszerűség vonatkozásában a per 1.M.76/2010. szám alatt folytatódott tovább.

Az elsőfokú bíróság kijavított 1.M.76/2010/17/I. számú végzésével megállapította, hogy a ... Regionális Közigazgatási Hivatal alperes jogutódja I. rendű alperesként Közigazgatási Hivatala, II. rendű alperesként pedig a ... Megyei Közigazgatási Hivatal. 1.M.76/2010/33/I. számú végzésével megállapította továbbá, hogyi Közigazgatási Hivatal jogutódja jogszabályváltozás folytán Kormányhivatala, míg a ... Megyei Közigazgatási Hivatal II. rendű alperes jogutódja a ... Megyei Közigazgatási Hivatal. E végzést akként javította ki, hogy a jogutód a ... Megyei Kormányhivatal.

A fellebbezés folytán eljárta Zala Megyei Bíróság 4.Mf.21.048/2011/2. számú végzésével mindkét elsőfokú végzést megváltoztatta és azt állapította meg, hogy a per korábbi alperesének, a ... Regionális Államigazgatási Hivatalnak a jogutódja a ... Megyei Közigazgatási Hivatal, majd további jogutódlás folytán a ... Megyei Kormányhivatal.

Kifejtette, hogy a ... Regionális Államigazgatási Hivatal általános jogutódja a ... Megyei Közigazgatási Hivatal a jogalkotói akarat szerint, s ezen utóbbi szervből kiválással jött létre Közigazgatási Hivatala. Kiválás esetén az a költségvetési szerv, amelyből a kiválás történik, az Alapító Okirat módosítását követően tovább működik, s ezzel egyidejűleg új költségvetési szerv jön létre. Ennek következményeként Közigazgatási Hivatala nem lett jogutódja a ... Regionális Államigazgatási Hivatalnak.

A Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság 1.M.76/2010/76. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 2002. április 22-től 2007. május 13-ig terjedő időszakra elmaradt illetmény címén 23.981.763,- Ft-ot, 13. havi illetmény címén 2.750.540,- Ft-ot, vizsgáztatásból származó elmaradt jövedelem címén 7.775.776,- Ft-ot, étkezési hozzájárulás címén 203.100,- Ft-ot, ruházati költségtérítés címén 352.700,- Ft-ot és ezen összegek után járó késedelmi kamatot, valamint felmentési időre járó átlagkeresetként 1.781.975,- Ft-ot, végkielégítés címén 1.187.984,- Ft-ot, „kvázi” kártérítés címén 4.751.936,- Ft-ot, 12 havi juttatás címén 6.579.840,- Ft-ot és ezen összegek után járó késedelmi kamatot, továbbá nem vagyoni kártérítés címén 2.500.000,- Ft-ot és kamatait, valamint 150.000,- Ft perköltséget. Ítélete indokolása szerint az alperesek egyetemleges marasztalását az indokolta, hogy közöttük 2010. november 18-án létrejött egy megállapodás. Az azt tartalmazta, hogy

a volt hivatalvezető által indított, illetve a volt hivatalvezetőkkel kapcsolatos munkaügyi és egyéb perekből származó esetleges fizetési kötelezettség megosztásáról - a kötelezettség felmerülésekor - a felek külön megállapodásban rendelkeznek, illetve együttműködnek és együttesen járnak el a felettes minisztériumnál az ezen perekből származó fizetési kötelezettség teljesítéséhez szükséges költségvetési forrás biztosítása érdekében. Ezt a megállapodást az irányító szerv 2010. december 30-án jóváhagyta.

Az elmaradt illetmény mértékének megállapításánál a felperes 2002. január 23-i illetményét vette alapul. Nem látta indokoltnak az ügyvédi bevételei és költségei tételes vizsgálatát, mivel álláspontja szerint csak a megtérült jövedelmet kellett vizsgálnia. A 13. havi illetmény megfizetéséről a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 60. § (6) bekezdése és 49. §-a alapján rendelkezett.

A vizsgadíj elmaradásával kapcsolatos kártérítési igény vonatkozásában arra a következtetésre jutott, hogy a felperes rendszeresen végzett ilyen tevékenységet. A bizonyítékokat értékelve megállapította, hogy a felperes 2007-ig bizonyosan végzett volna vizsgáztatást, ha közszolgálati jogviszonya nem szűnt volna meg. Erre tekintettel a 2001. évi alapvizsgáztatásból származó jövedelméből kiindulva az illetményalap-változás függvényében kiszámította, hogy milyen jövedelemre tett volna szert. Az alkotmányos alapismeretek vizsga és a közterület-felügyelői vizsga megszervezése a közigazgatási hivatal vezetőjének feladata volt, így bizonyos, hogy a felperes a perbeli időszakban ezen vizsgákon is rendszeresen vizsgáztatási lehetőséghez jutott volna. Erre figyelemmel a vizsgadíj változása alapulvételével számította ki, hogy a közszolgálati jogviszony megszűnésére figyelemmel e címen milyen juttatástól esett el. Egyéb vizsgáztatási tevékenységet a felperes nem bizonyított, így ezt meghaladóan e címen előterjesztett igényét elutasította.

Az étkezési hozzájárulás és a ruházati költségtérítés megfizetésére a Ktv. 49/B. §-a alapján kötelezte a bíróság az alperest. A felmentési időre járó átlagkereset címén a 3 hónapos munkavégzés alóli mentesítés időtartamára járó összeg, míg végkielégítés címén a Ktv. 19. § (2) bekezdése alapján kéthavi átlagkeresetnek megfelelő összeg megfizetésére kötelezte az alperest. A Ktv. 60. § (4) bekezdése alapján 8 havi átlagkeresetének megfelelő kvázi kártérítés (átalány-kártérítés) megállapítását tartotta indokoltnak. Figyelembe vette e körben a fegyelmi eljárásban elkövetett jogsértés súlyát, a munkáltató által elkövetett lényeges eljárási szabálysértést és azt, hogy a fegyelmi vétség érdemi vizsgálatára a perben nem került sor.

A kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról és felelősségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvény (Jt.) 54. § (6) bekezdése, 36. § és 29. § (6) bekezdése alapján megalapozottnak találta a felperes 12 havi juttatás iránti igényét is. A nem vagyoni kártérítés iránti igény körében arra következtetett, hogy a munkáltató megsértette a felperes jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. A 2002. március 22-ét követő időszakra előterjesztett további 10 millió Ft nem vagyoni kárigényét újabb kereseti kérelemnek minősítette, amely a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 11. §-ára figyelemmel elévült.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a hivatali személygépkocsi-használati jog elvesztéséből eredő kártérítési igényt, mivel a felperes nem bizonyította, hogy a 131/1997. (VII.24.) Kormányrendelet szerint jogosult volt a hivatali gépkocsi magáncélú használatára, továbbá ezen szolgáltatás értékét a munkáltató az Mt. 78. § (5) bekezdése alapján nem köteles megtéríteni. Ugyancsak ezen jogszabályhelyre hivatkozva utasította el a felperes telefonhasználati költségéből eredő követelését. Egyéb járandóságok körében a külföldi kiküldetéssel járó napidíj kereseti kérelmet elévülésre hivatkozva, míg a jutalom iránti igényt azért utasította el, mert a felperes nem tartozott a főtisztviselői karhoz. A perköltség vonatkozásában megállapította, hogy a felperes a jogalap tekintetében pernyertes lett, a keresete szélsőséges azonban oly mértékben volt eltúlzott, hogy a pernyerteség-pervesztesség aránya 50-50 %-ban volt megállapítható.

A felperes és az alperesek fellebbezése folytán eljáró Zalaegerszegi Törvényszék 2.Mf.20.844/2012/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, a fellebbezésekkel érintett részében részben megváltoztatta, s megállapította, hogy a felperes közszolgálati jogviszonya 2007. május 13-án szűnt meg. Az alperesek egyetemleges kötelezettsége mellőzésével a II. rendű alperessel szemben a keresetet teljes körűen elutasította és megállapította, hogy az I. rendű alperes a marasztalási összegeket 15 napos teljesítési határidővel köteles megfizetni.

Az I. rendű alperest terhelő elmarad illetményt 26.492.950,- Ft-ra, az elmaradt vizsgáztatási díjból eredő kártérítést 8.446.000,- Ft-ra, a felmentési időre járó átlagkeresetet 3.563.952,- Ft-ra felemelte, a nem vagyoni kártérítés összegét 800.000,- Ft-ra leszállította, s a felperesnek fizetendő perköltséget 240.000,- Ft-ra felemelte. Kötelezte a felperest, hogy 150.000,- Ft elsőfokú perköltséget fizessen meg a II. rendű alperesnek, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészítette ki, hogy a felperes jogviszonya fennállása alatt rendszeresen végzett vizsgáztatást, a közigazgatási és ügykezelői alapvizsgáztatásban, a közigazgatási szakvizsgabizottságban, az

alkotmányos alapismeretek és közterület-felügyelői ismeretek vizsgabizottságban részt vett. Miután hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtották, nem kapott felkérést vizsgáztatásra. A felperes, mint helyettes államtitkári juttatásra jogosult hivatalvezető, a jogviszonya fennállása alatt a hivatali gépkocsi személyes használatára volt jogosult, a rendelkezésre bocsátott gépkocsit kizárólagosan, térítésmentesen magáncélra is használhatta. Jogviszonya fennállása alatt 6 alkalommal részesült különböző összegű jutalomban, 2000. júliusában azonban - a többi 19 közigazgatási hivatalvezetővel szemben - a tevékenysége alapján jutalmat nem kapott.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy sem a jogerős közbenső ítélet, sem a másodfokú eljárás tárgyát képező 76. sorszámú ítélet nem állapította meg a felperes közszolgálati jogviszonya megszűnésének időpontját, így azt pótolta. Az alperesek elsőfokú ítéletben történt egyetemleges marasztalásával kapcsolatban kifejtette, hogy a Zala Megyei Bíróság 4.Mf.21.048/2011/2. számú végzésére tekintettel a kereset tárgyát képező igényekben a II. rendű alperes nem marasztalható, mivel a felperes igényét a Ktv. 59. § (1) bekezdése szerint a munkáltatójával, illetve annak jogutódjával érvényesítheti, a jogerős másodfokú döntés szerint pedig a II. rendű alperes nem jogutódja a felperes munkáltatójának, s e rendelkezés kötötte az elsőfokú bíróságot. Megállapítása szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 2010. november 18-án létrejött munkamegosztási megállapodás alapján az alpereseket egyetemlegesen kötelezhetőnek tartotta, mivel a Ktv. 60. §-a alapján a közszolgálati jogviszonyból eredő igény csak a munkáltatóval, illetve annak jogutódjával szemben érvényesíthető. Az alperesek által kötött megállapodás csupán arról rendelkezik, hogy a perből származó esetleges fizetési kötelezettség megosztásáról külön megállapodásban rendelkeznek.

Az elmaradt illetmény vonatkozásában kifejtette, hogy a felperes a munkáltató vezetője volt, az alapilletményét a Ktv. 45. §-a alapján kellett meghatározni és számítani, így e körben mellőzte az elsőfokú ítélet I. besorolási osztály főtanácsosi besorolási fokozathoz tartozó szorzószámra utaló indokait. Megállapította, hogy a felperes által hivatkozott jogszabálytól eltérő diszkrecionális illetmény-megállapításnak nem volt jogszabályi alapja, így a Ktv. 60. § (6) bekezdése alapján csak a Ktv. szerint járó illetményre tarthatott igényt. A felperes által kimunkált összeg mértékét a felperest követő közigazgatási hivatalvezetők illetménye sem támasztotta alá, ők ugyanis a kiemelt főtisztviselői karhoz tartozó köztisztviselők voltak, s illetményüket a Ktv. 31/C. §-a alapján kellett megállapítani, az nem volt mérvadó a felperes elmaradt illetménye kimunkálása szempontjából. Ennek megfelelően helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a havi 491.700,- Ft illetmény alapulvételével végezte el a számításait, s helytállóan

értékelte a felperes időközben megtérült jövedelmeit is. Megállapította, hogy a másodfokú bíróság nem lehetett figyelemmel a fellebbezés kiegészítésben előadott azon tényre, miszerint a 2006. évi adóigazolásban foglalt jövedelméből 7.098.500,- Ft ingatlaneladásból eredő jövedelme volt, mivel erre az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, s ez a Pp.235. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban nem pótolható. Helyesen járt el a munkaügyi bíróság akkor is, amikor az elmaradt illetményt 2002. április 22-i kezdőnappal állapította meg, figyelemmel arra, hogy 1 hónapra járó illetménye a Pécsi Munkaügyi Bíróság 2.M.699/2008/39. számú jogerős ítélete alapján megtérült. A másodfokú bíróság az elmaradt illetmény mértékét azért emelte fel, mert a munkaügyi bíróság a 2002. évi elmaradt illetmény kimunkálásánál számítási hibát vétett.

A 13. havi illetmény mértéke - figyelemmel arra, hogy a felperes fellebbezése az átlagkereset mértéke vonatkozásában nem vezetett eredményre, változatlan maradt.

A vizsgáztatásból származó elmaradt jövedelem vonatkozásában kifejtette, hogy a felperes a hivatalvezetői megbízása idején rendszeresen végezett ilyen tevékenységet és abból viszonylag magas jövedelemre tett szert. A közigazgatási és ügykezelői alapvizsgáztatásban az 51/1993.(III.31.) Kormányrendelet, míg a közigazgatási szakvizsgáztatásban a 35/1998.(II.27.) Kormányrendelet alapján vett részt. A vizsgáztatást az Országos Közigazgatási Vizsgabizottság belügyminiszter által 5 évre felkért tagjaként végezte. Az alkotmányos alapismeretek vizsgáztatást a 125/1993.(IX.22.) Kormányrendelet, míg a közterület-felügyelői ismeretek vizsgáztatást a 42/1999.(XI.24.)BM rendelet alapján végezte. E vizsgákat a Közigazgatási Hivatal vezetőjeként maga szervezte, ez alapján közvetlen ráhatása volt a vizsgabizottság tagjainak összetételére. A felperes 2000. április 1-je és 2002. február 22-e között számtalan alkalommal vizsgáztatott, ugyanakkor 2002. február 22-e után egy alkalommal sem kapott ilyen felkérést. A másodfokú bíróság megítélése szerint ezen tények alapján bizonyosnak mondható, hogy a felperes hivatalvezetői megbízása és vizsgáztatási lehetőségei között összefüggés volt, a felkérések elmaradása, továbbá a közszolgálati jogviszonya megszűnése összefüggött. Tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperes nem bizonyította azt az állítását, hogy a közigazgatási szakvizsgáztatásban részt vett, mivel a **Fővárosi** Munkaügyi Bíróság előtt 18.M.574/2002/12. szám alatt csatolt eredeti elszámoló lapok mindezt alátámasztották. A másodfokú bíróság az elszámolólapok adataiból kiindulva mérlegeléssel állapította meg a felperesnek az elmaradt vizsgáztatásból származó kárát. A 2001. évi adatokat figyelembe véve a felperes közigazgatási alap- és szakvizsgáztatásból 3.256.000,- Ft, alkotmányos ismeretek vizsgáztatásból 4.830.000,- Ft, közterület-felügyelői vizsgáztatásból 360.000,- Ft, összesen

8.446.000,- Ft-ra tett volna szert. A felmentési időre járó illetmény vonatkozásában kifejtette, hogy a Jt. 54. § (6) bekezdése szerint a felperesre valóban alkalmazandó a Jt.36. §-a, amely alapján a felperest jogviszonya megszüntetése esetén 6 hónap felmentési idő illette volna meg azzal, hogy annak teljes tartamára mentesült volna a munkavégzési kötelezettség alól. A Ktv. 18. § (1) bekezdése szerint a felperes felmentési ideje szintén 6 hónap lett volna. Ezen jogszabályi rendelkezést és a Jt. 29. § (4) bekezdésének együttes értelmezésével helyesen nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a felperesnek mindkét törvény alapján külön-külön járna a 6-6 havi felmentési idő. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperest megillető felmentési idő tartamát a felperes esetében 3 hónapban állapította meg, ugyanis a Jt. 29. §-a (4) bekezdése értelmében a felmentési idő teljes tartama azonos a munkavégzés alóli mentesítés idejével. Erre tekintettel az e címen megítélt összeget további 3 havi átlagkereset összegével felemelte.

A végkielégítés vonatkozásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállónan állapította meg annak mértékét 2 havi átlagkeresetnek megfelelő összegben, ugyanis a Jt. 54. § (6) bekezdése, továbbá a 36. § és 29. § (6) bekezdése alapján járó további 12 havi végkielégítést az elsőfokú bíróság megítélte, a járandóság jogcímét azonban a törvény szövegét követve 12 havi juttatásként jelölte meg.

A „kvázi” kártérítés körében megállapította, hogy ezen igény a Ktv. 60. § (4) bekezdésén alapul, az az általán-kártérítés bírói gyakorlatban kialakult szinonim megjelölése. Annak mértéke meghatározása során az elsőfokú bíróság helyesen járt el.

A nem vagyoni kártérítés körében a törvényszék kifejtette, az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ezen igénye részbeni elévülésére, figyelemmel arra, hogy a felperes 2002. március 6-i beadványában az e címen előterjesztett igénye mértékét emelte fel 10 millió Ft-ra. Megállapítása szerint a felperes jó hírnevének országos sajtóban okozott megsértése megalapozta a nem vagyoni kártérítést, s ez a munkáltató jogutódját terheli. Alaptalannak tartotta e körben az I. rendű alperes azon hivatkozását, hogy nem volt ráhatása az ügy sajtónyilvánosságára. Értékelni kellett azt a körülményt, hogy a felperest rendőrökkel tartották távol munkahelyétől 2002. március 22-e után. Megállapítása szerint a közszolgálati jogviszony azonnali hatályú jogellenes megszüntetésének következményeként jelentkezett a felperesnél létbizonytalanság, az azonban csak rövid ideig állt fenn, az adott eljárással együtt járó stresszt, pszichés hátrányt pedig a felperes nem bizonyította. A körülmények együttes mérlegelése alapján a másodfokú bíróság eltúlzottnak ítélte az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés mértékét, mivel a csatolt újságcikkek között több olyan szerepelt, ahol a felperes saját

elhatározásából nyilatkozott, így jelentős közrehatása volt abban, hogy a sajtó éveken keresztül foglalkozott a személyével, tevékenységével, szereplésével.

A hivatali személygépkocsi használata elvesztéséből eredő igény vonatkozásában kifejtette, hogy a felperest megillető hivatali személygépkocsi használatáról a Jt. és az állami vezetői juttatások jogosultsági feltételeiről szóló 131/1997.(VII.24.) Kormányrendelet rendelkezik. Ezen jogszabályokban foglalt juttatásokra a felperes a 191/1996.(XII.17.) Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése alapján volt jogosult. E rendelet 3. § (3) bekezdése csak 2006. június 30-ig rendelkezett oly módon, hogy a hivatalvezető-helyettes államtitkári illetményre és juttatásokra jogosult köztisztviselő, ezt követően a rendelkezés a hivatalvezetőket minisztériumi főosztályvezetői besorolású köztisztviselőnek tekintette, így az ezt követő időre előterjesztett kártérítési igény alaptalan. A Jt. 51. § (1) bekezdése szerint az ott megjelölt juttatásokra a helyettes államtitkár a Kormányrendeletben meghatározottak szerint jogosult. E rendelet 21. § (1) bekezdése csak az állami vezetőket és az államtitkári juttatásra jogosult személyeket jogosítja fel személygépkocsi-használatra, a helyettes államtitkári juttatásra jogosult személyekről úgy rendelkezik, hogy ők a személyes gépkocsihasználatra feljogosíthatók. Ennek megfelelően tévesnek ítélte azt a felperesi álláspontot, hogy a hivatali személygépkocsi használatára maga a Kormányrendelet jogosította őt. Ennek megfelelően helytállóan vizsgálta a munkaügyi bíróság, hogy a felperest a munkáltatói jogkör gyakorlója személyes gépkocsihasználatra feljogosította-e, vagy sem.

A ... Regionális Államigazgatási Hivatal a perben elismerte, hogy a felperes jogviszonya fennállása alatt kizárólagos gépjárműhasználatra volt jogosult, ugyanakkor a Kormányrendelet 1. és 2. §-ai helyes értelmezésével ez nem illette meg őt a teljes jogviszonya, hanem csak a tényleges munkavégzés időtartamára.

A 131/1997.(VI.24.) Kormányrendelet 1. §-a arról rendelkezik, hogy a Kormányrendelet hatálya az 1. § a)-c) pontjaiban rögzített állami tisztségviselőkre, és az 1. § d) pontjában megjelölt államtitkári és helyettes államtitkári juttatásra jogosult személyekre terjed ki. A Kormányrendelet 1. §-a csak az a)-c) pontban rögzített állami tisztviselőket tekinti állami vezetőnek. A 1. § (1) bekezdése - amely arról rendelkezik, hogy a Jt. 52. § (1) bekezdésében foglalt juttatásokra való jogosultság az állami vezetői jogviszony időtartamára áll fenn - csupán a Kormányrendelet 1. § a)-c) pontjaiban megjelölt állami vezetőkre vonatkozó rendelkezés. Ebből következően a felperes, mint helyettes államtitkári juttatásra jogosult személy, nem tekinthető a Kormányrendelet alkalmazása szempontjából állami vezetőnek, ezért rá annak 2. § (1) bekezdése első fordulata nem irányadó. Mivel a személygépkocsi-használat,

mint juttatás feltételeit szabályozó Kormányrendelet a perbeli időszakban nem rendelkezett arról, hogy a helyettes államtitkári juttatásra jogosult személyeket a tényleges munkavégzéstől függetlenül is az egész jogviszonyuk tartamára megillette volna személygépkocsi-használat, és a felperes hivatalvezetői megbízására tekintettel vált jogosulttá erre a juttatásra, a másodfokú bíróság arra következtetésre jutott, hogy mindez a tényleges hivatali működéshez kötődő, tényleges munkavégzés esetén járó juttatás volt, ezért arra a jogviszony megszűnése után nem tarthatott igényt.

A külföldi kiküldetések napidíjával kapcsolatban a felperest terhelte volna az egyéb járandóságok nevesítése, a jogcímek konkrét meghatározása. Mivel ezt csak 2010. december 16-án érkezett beadványában tette meg, az igény elévült.

A perben becsatolt adatokból megállapította, hogy a felperes jogviszonya fennállta alatt 7 alkalommal jutalmazta a munkáltatói jogkör gyakorlója a közigazgatási hivatalvezetőket, ezek közül a felperes egy alkalommal, 2000. júliusában nem részesült ebben. A Ktv. a jutalmat teljesítményen alapuló és munkáltatói mérlegeléstől függő juttatásnak tekinti. A peradatokból következően megállapítható, hogy a közigazgatási hivatalvezetők jutalmazása is ezen elv betartása alapján történt. Alaptalannak ítélte a felperes azon állítását, hogy a munkáltató a jutalmat minden esetben egységesen, differenciálás nélkül fizette. Nem találta bizonyítotttnak azt az állítást, hogy a felperes minden esetben jutalmat kapott volna, hogyha jogviszonyát a munkáltató nem szünteti meg, hiszen a 2002. január 22-i televíziós nyilatkozata a munkáltatói jogkör gyakorlója mérlegelése alapján fegyelmi eljárás megindítására szolgáltatott okot. Ez alapján a jutalomigénye nem volt megalapozott. Helytállónak ítélte a másodfokú bíróság a felperesnek a perköltség felemelésre vonatkozó igényét is.

A jogerős ítélet ellen az I. rendű alperes és a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet.

Az I. rendű alperes kérte, hogy a Kúria a törvényszék ítéletét az elsőfokú ítéletre is kiterjedően akként „változtassa meg”, hogy állapítsa meg a II. rendű alperes jogutódi minőségét, továbbá utasítsa el a felperesnek a vizsgáztatási díj megfizetésével kapcsolatos igényét, másodlagosan helyezze hatályon kívül a jogerős ítéletet és kötelezze a törvényszéket új eljárás lefolytatására. A Zalaegerszegi Törvényszék jogerős ítéletét több szempontból is megalapozatlannak és törvénysértőnek ítélte, konkrét jogszabálysértésként a Pp. 61-65. §-ának, 206. §-a (1), (3) bekezdésének, a fővárosi, megyei közigazgatási hivatalokról szóló 214/2010. (XII.9.) Kormányrendelet jogutódlásra vonatkozó rendelkezéseinek, továbbá a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 24. § (1) bekezdésének, illetve a Ktv. 60. § (6)

bekezdésének megsértésére hivatkozott. Az elsőfokú bíróságnak a jogutódlással kapcsolatos döntését tartalmilag helyesnek ítélte, indokolását azonban pontatlannak találta. A jogutódlás vonatkozásában előadta, hogy a fővárosi, megyei közigazgatási hivatalokról szóló 214/2010.(XII.9.) Kormányrendelet 32. §-a kimondja, hogy a fővárosi, megyei közigazgatási hivatal a regionális államigazgatási hivatal általános jogutódja. A regionális államigazgatási hivatalok jogutódlásáról a Kormányrendelet melléklete rendelkezik, mely szintén egyértelmű: A ... Regionális Államigazgatási Hivatal jogutódja Közigazgatási Hivatala és a ... Megyei Közigazgatási Hivatal. A Kormányrendelet 32. § (1) bekezdése rendelkezik arról is, hogy a jogutódlás részleteire vonatkozóan a közigazgatás-szervezésért felelős miniszter külön intézkedést ad ki. E rendelkezést a Zala Megyei Bíróság, illetve Zalaegerszegi Törvényszék tévesen értelmezte, hiszen nem a jogutódlásról, hanem annak részleteiről rendelkezett a miniszter, a Kormányrendelet csupán erre vonatkozóan adott felhatalmazást. A miniszteri utasítás, mint normatív utasítás a jogalkotásról szóló törvény alapján nem tartalmazhat a Kormányrendelettel ellentétes rendelkezést. Ennek megfelelően a fővárosi, megyei közigazgatási hivatalok létrehozásával és gazdálkodásával összefüggő kérdésekről szóló 15/2010.(VII.30.) KIM utasítás 1. § (2) bekezdése a Kormányrendelet mellékletével összhangban értelmezendő. A KIM utasítás célja nem a jogutódlásról való rendelkezés volt, - hiszen arról már magasabb szintű jogszabály döntött - hanem az átmeneti időszak gazdálkodási kérdéseinek rendezése. Amennyiben a törvényszék álláspontja lenne elfogadható, úgy a KIM utasítás ellentétes lenne a Kormányrendelet jogutódlásra vonatkozó rendelkezéseivel. Felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra is, hogy a Kormányhivatalának jogutódi minősége levezethető az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény (Aht.) 95. §-ából is. Az Aht. nem zárja ki, sőt kifejezetten rendelkezik az újonnan létrejövő költségvetési szervek jogutódi minőségéről. A 95. § (3) és (4) bekezdésének vizsgálata során megállapítható, hogy az összeolvadás esetén is új szerv jön létre, mégsem lehet vitás, hogy az összeolvadással létrejött új szerv jogutódja az összeolvadó szervezeteknek. Ugyanez a következtetés vonható le a költségvetési szervek egyesítése esetén is. Logikátlan lenne annak megállapítása, hogy egy kiválással létrejövő szerv nem jogutódja annak a szervnek, amelyből kiválással létrejött. Ugyanez állapítható meg Közigazgatási Hivatala Alapító Okiratából is, melynek 12. pontja a költségvetési szerv közvetlen jogelődjének megnevezését tartalmazza, s e szerint a ... Regionális Államigazgatási Hivatal közvetlen jogelődje Közigazgatási Hivatalának.

Hivatkozott arra, hogy amennyiben a jogalkotói akarat vizsgálata szükséges, akkor nyomatékosan figyelembe kell venni a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium területi közigazgatásáért és

választásokért felelős államtitkára által a ... Megyei Kormányhivatal megkeresésére kiadott tájékoztató levelet, melyben a KIM egyértelműen úgy foglalt állást, hogy a jogalkotói szándék nem a ... Megyei Kormányhivatal kizárólagos jogutódi minőségének megállapítására irányult, hanem a ... Megyei Közigazgatási Hivatal és ... Közigazgatási Hivatalát együttesen kívánta a ... Regionális Államigazgatási Hivatal jogutódjaként megjelölni. Ha ... Kormányhivatala valóban nem lenne jogutód, úgy az alpereseknek nem kellett volna munkamegosztási megállapodást kötniük, többek között e perre vonatkozóan is.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felperes egy másik munkajogi ügyében munkajogi jogutódként kizárólag ... Kormányhivatalát jelölte meg. Hangsúlyozta, hogy az eljárás során a munkáltató részéről benyújtandó, az ügy szempontjából releváns iratok kivétel nélkül a II. rendű alperes által kerültek csatolásra, ami szintén egyértelműen arra utal, hogy ... Kormányhivatala jogutódnak tekintendő.

Az összecszerűség vonatkozásában kifejtette, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság tévesen foglalt állást a vizsgáztatásokból eredő jövedelmekkel kapcsolatos kárigény tekintetében. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes hivatalvezetői minősége és a vizsgáztatásokban történő részvétele egymással nem volt ok-okozati összefüggésben, a vizsgáztatások az oktatói névjegyzékből történő kiválasztással történtek. A névjegyzékbe nemcsak közszolgálati jogviszonnyal rendelkezők kerülhettek. Az alkotmányos alapismeretekből történő vizsgáztatással kapcsolatban fenntartotta, hogy az abban történő részvétel szintén nem függött össze a felperes hivatalvezetői minőségével és etikailag megkérdőjelezhetőnek tartotta a felperes azon szokását, hogy saját magát gyakran jelölte vizsgabizottsági tagnak. A közterület-felügyelői vizsga vonatkozásában megismételte ezen előadását.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a másodfokú ítélet megváltoztatását kérte a felülvizsgálati kérelmében kifejtetteknek megfelelően, ami a keresetének, illetve fellebbezésében foglaltaknak történő helyt adást jelenti, másodlagosan az eljáró bíróságok új eljárásra kötelezését kérte a perköltség viselése mellett. Előadta, hogy kérelmét a „többet nem kérek, csak ami a jog szerint jár - de kevesebbet sem” elve miatt nyújtotta be.

Az egyetemleges alperesi kötelezés vonatkozásában kifejtette, hogy maga a vonatkozó kormányrendelet rendelkezett a jogutódlásról, amelyet egy miniszteri utasítás nem ronthat le, de egy bírósági végzés sem, indokolatlannak tartaná azonban, ha a II. rendű alperes kötelezésére nem került sor

Az elmaradt illetmény vonatkozásában előadta, hogy megkísérelt adatokat beszerezni az összes hivatalvezető 2002-2007. között elért illetményéről, de ez csak a II. fokú bíróság döntését követően jutott a birtokába, így az ezzel kapcsolatos dokumentumokat a felülvizsgálati eljárás során csatolta. Álláspontja szerint az elmaradt illetmény megállapításánál a későbbi hivatalvezetők javadalmazását is figyelembe kellett volna venni. Az újonnan beszerzett adatokat figyelembe véve kérte módosítani az őt megillető elmaradt illetmény mértékét, s az átlagkeresetének változása álláspontja szerint kihat a többi, alperesek által fizetendő összegre is. A megtérült jövedelem levonás vonatkozásában előadta, hogy e címen tévesen került levonásra 2.098.500,- Ft, mivel ez a jövedelem lakáseladásból származott, a bíróság pedig nem kérdezett rá annak jellegére.

Az elmaradt jutalom vonatkozásában kifejtette, 2000. és 2002. között igazi egyedi mérlegelés, differenciálás a jutalomfizetésnél nem történt, ezért ez az összeg neki is jár. E körben két eseti döntésre hivatkozott. Előadta, hogy hivatalvezetői jogviszonya fennállása alatt differenciálás nélkül kaptak jutalmat a hivatalvezetők, ez alól egy kivétel volt 2002 júliusában, erre figyelemmel vélhetően a perbeli időszakban is megillette volna ez a juttatás.

A nem vagyoni kártérítés vonatkozásában előadta, hogy e címen követelése 20.000.000,- Ft, amelyet önkényesen bontott ketté a másodfokú bíróság. Az alperes 2002-ben elismert egy 10 milliós kártérítési igényt egy egyezség keretében, így az utóbb indokolatlanul került csökkentésre a bíróság által.

Az autóhasználati költség vonatkozásában kifejtette, hogy számára korlátlan és térítésmentes autóhasználat járt jogviszonya fennálltaig. Mivel ez a juttatás a 131/1997. számú kormányrendelet alapján illette meg, e vonatkozásban bizonyítási teher sem terhelte. Az autóhasználatra vonatkozó hivatalnál hatályban volt belső szabályzat rá, mint hivatalvezetőre nem volt alkalmazható. E juttatás az állami vezetői jogviszony fennálltaig megillette, az nem munkavégzéshez kötődött, így tévesen döntött úgy a másodfokú bíróság, hogy jogviszonya megszűntetése után erre nem tarthat igényt. Az autó használatáért a jogviszonya fennállta alatt nem kellett fizetnie, a személygépkocsi-használat jogszerűségét nem kellett igazolnia, ennek megfelelően e juttatás a jogviszonya megszűnését követően is megillette volna.

A végkielégítés vonatkozásában kifejtette, hogy a Jt. 29. § (4) bekezdése, illetve a Ktv. 60. § (7) bekezdése alapján őt 24 havi illetménye illette volna meg, mivel a Ktv. 60. § (7) bekezdésében írt felmentési időre 6 havi végkielégítés járt volna a vezetői végkielégítésen felül. Fenntartotta álláspontját a felperes a

vonatkozásban is, hogy az átalány-kártérítés mértékét a 12 havi átlagkereset összegében kellett volna meghatározni a bíróságnak, és indokolatlanul alacsonynak találta a másodfokú bíróság által megállapított perköltséget is.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme részben alapos, a felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Az I. rendű alperes kifogásolta a perben, hogy a Zalaegerszegi Törvényszék az alperesek egyetemleges kötelezésének mellőzésével a II. rendű alperessel szemben a keresetet teljes körűen elutasította, figyelemmel arra, hogy a II. rendű alperes nem jogutódja a felperes munkáltatójának.

Helytállóan hivatkozott az I. rendű alperes arra, hogy a fővárosi, megyei közigazgatási hivatalokról szóló 214/2010.(XII.9.) Kormányrendelet 32. §-a rendelkezett arról, hogy a fővárosi, illetve megyei közigazgatási hivatal a regionális államigazgatási hivatalok általános jogutódja. Ennek melléklete rendelkezett arról, hogy a ... Regionális Államigazgatási Hivatal jogutódja a ... Közigazgatási Hivatala és a ... Megyei Közigazgatási Hivatal. Ennek megfelelően a Kormányrendelet mindkét alperest jogutódként jelölte meg. A Kormányrendelet 32. § (1) bekezdése arra adott felhatalmazást a közigazgatás-szervezésért felelős miniszternek, hogy külön intézkedéssel a jogutódlás részleteiről rendelkezzen. Mivel a kormány már döntött a jogutódlásról, a miniszter utasításában csak ennek végrehajtásáról dönthetett, ezzel ellentétes utasítása ugyanis a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 24. § (1) bekezdésébe ütközött volna. Helytállóan érvelt az I. rendű alperes a tekintetben is, hogy a fővárosi, megyei közigazgatási hivatalok létrehozásával és gazdálkodásával összefüggő kérdésekről szóló 15/2010.(VII.30.) KIM utasítás csak a Kormányrendelet mellékletével összhangban értelmezhető, célja nem a jogutódlásról történő rendelkezés, hanem az átmeneti időszak gazdálkodási kérdéseinek rendezése volt. A felek maguk is így értékelték a Kormányrendelet, illetve a miniszteri utasítás rendelkezéseit, ezt támasztja alá az a tény is, hogy ... Közigazgatási Hivatala alapító okiratában a ... Regionális Államigazgatási Hivatalt jelölte meg közvetlen jogelődjeként. Ugyancsak ezt a jogértelmezést támasztotta alá a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium területi közigazgatásért és választásokért felelős államtitkára által kiadott tájékoztatás is és ez az értelmezés áll összhangban a felek által folytatott jogalkalmazási gyakorlattal és a de facto helyzettel is. Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a Zalaegerszegi Törvényszék tévesen mellőzte az alperesek egyetemleges marasztalását és II. rendű alperessel

szemben jogszabályi alap nélkül utasította el teljes körűen a keresetet.

Nem megalapozott az I. rendű alperesnek a felperes vizsgáztatásokból eredő jövedelmekkel kapcsolatos kártérítési igénye tekintetében előterjesztett felülvizsgálati kérelme. Az I. rendű alperes e körben a jogszabálysértést abban jelölte meg, hogy a másodfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat nem a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint mérlegelte, így téves következtetések alapján hozta meg ítéletét.

A Pp. 270. § (2) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdekét érintő jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni. A Pp. 275. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján dönt, a felülvizsgálati eljárásban azonban a bizonyítékok felülmérlegelésének, továbbá bizonyítás felvételének nincs helye. Ezért a Kúria azt vizsgálja, hogy milyen bizonyítékok álltak az eljárt bíróság rendelkezésére, s azokat okszerűen mérlegelte-e.

A másodfokú bíróság rendelkezésére álló okiratok összevetése alapján bizonyosnak találta azt, hogy a felperes hivatalvezetői megbízása és a vizsgáztatási lehetőségei között összefüggés volt és 2002. február 22-e után a vizsgáztatásra való felkérések elmaradtak, s az ebből származó jövedelemkiesése összefüggött közszolgálati jogviszonya megszűnésével. A másodfokú bíróság részletes magyarázatát adta annak, hogy a mérlegeléssel megállapított kártérítés mértékénél milyen tényekre volt figyelemmel és ez alapján határozta meg az e címen fizetendő összeget. E körben a tényállást a másodfokú bíróság jogszerűen állapította meg, az nem tekinthető iratellenesnek, ellentmondónak, nem tett a per adataiból okszerűen nem következő megállapítást és nem jutott a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírások megsértésével megalapozatlan ténybeli következtetésre, így nem helytálló a felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére való hivatkozása.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kifogásolta, hogy az eljárt bíróságok az elmaradt illetmény mértékének megállapításánál nem vették figyelembe az őt követő hivatalvezetők által elért illetményt, tévesen vonták le megtérült jövedelem címén a lakáseladásból származó jövedelmét, s annak igazolására, hogy más hivatalvezetők a perrel érintett időszakban milyen összegű illetményre tettek szert, dokumentumokat csatolt.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 275. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem

elbírálása során a rendelkezésére álló iratok alapján dönt. Ennek megfelelően a Kúria a felperes által a felülvizsgálati eljárásban csatolt dokumentumokra tekintettel nem volt mód a jogerős ítélet felülvizsgálatára, annak érdemi vizsgálatára.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A felperes felülvizsgálati kérelme az elmaradt illetmény, a jutalom, a nem vagyoni kártérítés, a kvázi kártérítés és a tisztességes perköltség vonatkozásában nem tartalmazza a megsértett jogszabályhely megjelölését, ezért felülvizsgálati kérelmét e körben a Kúria érdemben nem vizsgálhatta.

Nem találta megalapozottnak a Kúria a felperesnek a hivatali személygépkocsi használata elvesztéséből eredő kártérítési igénye vonatkozásában kifejtett álláspontját. Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság ítéletében azt, hogy a felperes a 191/1996.(XII.17.) Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése szerint csak 2006. június 30-ig minősült helyettes államtitkári illetményre és juttatásokra jogosult köztisztviselőnek, ezt követően minisztériumi főosztályvezetői besorolású köztisztviselő lett volna. Ennek megfelelően kárigényét legfeljebb eddig az időpontig terjeszthette elő. Helytálló a másodfokú ítélet érvelése a vonatkozásban is, hogy a 131/1997.(VII.24.) Kormányrendelet 21. § (1) bekezdése csak az állami vezetőket és az államtitkári juttatásra jogosult személyeket jogosítja fel személygépkocsi-használatra, a helyettes államtitkári juttatásra jogosult személyekről úgy rendelkezik 21. § (1) bekezdésében, hogy ők ezen juttatásra feljogosíthatók. Alperesi nyilatkozat folytán megállapítható volt, hogy a felperes jogviszonya fennállta alatt a 131/1997.(VII.24.) Kormányrendelet alapján volt jogosult kizárólagos gépjármű használatra.

Ugyancsak helyesen érvelt a másodfokú bíróság a tekintetben, hogy ez a juttatás nem illette meg a felperest a jogviszonya teljes tartamára, csak a tényleges munkavégzés idejére. A 131/1997.(VII.24.) Kormányrendelet 1. §-a csak az a)-c) pontjában rögzített állami tisztségviselőket tekinti állami vezetőknek és a Jt. 52. § (1) bekezdésben foglalt juttatások csupán őket illeti meg vezetői jogviszonyuk teljes időtartamára. A felperes, mint helyettes államtitkári illetményre jogosult személy nem tekinthető állami vezetőnek, rá a Kormányrendelet 2. § (1) bekezdése első fordulata nem irányadó, így nem állapítható meg az, hogy tényleges munkavégzésétől függetlenül teljes jogviszonya időtartamára megillette volna a személygépkocsi-használat, mint juttatás. A közszolgálati jogviszonyban is alkalmazandó az Mt. 178. § (5)

bekezdése, mely szerint nem kell megtéríteni azon szolgáltatások értékét, amelyek rendeltetésük szerint csak a munkavégzés esetén járnak, így a felperes sem tarthat igényt e juttatás elvesztésével járó költségei megtérítésére.

Tévesen hivatkozott a felperes felülvizsgálati kérelmében arra is, hogy a Ktv. 60. § (7) bekezdése, illetve a Jt. 29. § (4) bekezdése alapján is megilletné őt 6-6 havi végkielégítés. A másodfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a felperest a Ktv. 60. § (7) bekezdése, illetve 19. § (2) bekezdése alapján 2 havi átlagkeresetnek megfelelő összegű végkielégítés illette meg. Ezen felül a Ktv. szerinti végkielégítés mellett a Jt. 54. § (6) bekezdése, 36. § és 29. § (6) bekezdése alapján további 12 havi végkielégítésre vált jogosulttá, melyet az elsőfokú bíróság a törvény szövegét követve 12 havi juttatásként megfizetni rendelt. Ennek megfelelően a felperest további végkielégítés nem illeti meg.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet abban a részében, melyben az alperesek egyetemleges kötelezését mellőzte és a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította, továbbá a felperest a II. rendű alperes javára perköltség fizetésére kötelezte a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, a felülvizsgálati kérelemmel érintett egyéb részében a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperes részben lett pernyertes, míg a felperes pervesztesnek minősül, így a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a bíróság a felperest a felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetéket a keresetlevél benyújtásakor hatályos 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés j) pontja alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. július 10.

Dr. Tálné Dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Sipőczné Dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné Dr. Csernay Krisztina s.k bíró

A kiadmány hitelül:

kúriai tisztviselő